

Meditacions: Dimecres de la primera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dimecres de la primera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: Déu ens estima, passi el que passi; esperit d'examen per penedir-se; el dolç moment de la confessió.

«COMPADIU-VOS de mi, Déu meu, vós que estimeu tant —exclama el salmista, dirigint-se al cel—; vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes» (*Sl* 50, 3). Es compleix una setmana des que començarem la

Quaresma, que Déu ens regala per convertir-nos i gaudir novament del seu amor. Sant Joan Crisòstom, tractant d'explicar el motiu que impulsava sant Pau a viure el seu lliurament a Jesucrist, deia: «Gaudir de l'amor de Crist representava per a ell la vida, el món, la companyia dels àngels, els béns presents i futurs, el regne, les promeses, el conjunt de tot bé»^[1]. Un dels béns més grans que podem experimentar especialment en aquest temps és el perdó de Déu, la seva misericòrdia, la llibertat amb què ens estima. «Qui podrà explicar degudament la bondat de Déu? En comptes de rebre la pena deguda pels nostres crims, rebem els premis promesos a la virtut»^[2].

«Déu segueix estimant cada home (...). Déu no t'estima perquè penses correctament i et comportes bé; Ell t'estima i prou. El seu amor és incondicional, no depèn de tu. Pot ser que tinguis idees equivocades,

que n'hagis fet de les teves; el Senyor, però, no deixa d'estimar-te. Quantes vegades pensem que Déu és bo si nosaltres som bons, i que ens castiga si som dolents? Però no és així. Fins i tot en els nostres pecats continua estimant-nos. El seu amor no canvia, no és primmirat; és fidel, és pacient»^[3]. Davant d'aquesta realitat tan sorprenent i, per altra banda, tan diversa al nostre cor, ens omplim d'agraïment. Perquè no ens quedi cap dubte sobre el seu perdó, el fa audible mitjançant la veu d'un sacerdot: «Jo t'absolc dels teus pecats». No podem arrossegar la culpa, perquè Jesucrist l'ha esborrada.

«LA VÍCTIMA que us ofereixo és un cor penedit; un esperit que es penedeix, vós, Déu meu, no el menyspreu» (Sl 50, 19). El nostre

penediment obre les portes de bat a bat a Déu. Nosaltres no li diem com ens ha d'estimar ni ens atrevim a posar condicions. «Som lliures perquè hem estat alliberats, alliberats per gràcia —no per pagar— alliberats per l'amor, que es converteix en la llei suprema i nova de la vida cristiana»^[4]. Descobrim que per a Déu és fàcil perdonar perquè ha estimat «fins a l'extrem» (*Jn* 13, 1). L'amor de Déu per nosaltres no depèn dels nostres mèrits o de la nostra conducta. Només hi ha una manera de frenar-lo: quan no ens deixem perdonar. Aquesta, d'alguna manera, és l'única barrera insuperable per Déu, el totpoderós, que ens ha donat el gran poder de la llibertat.

En aquest sentit, es podria dir que ens hem de conèixer bé i, coneixent també Déu, penedir-nos dels nostres pecats, adonar-nos que el millor per a nosaltres hagués estat obrar de

manera diferent. Sabem que la santedat no consisteix en un simple compliment d'obligacions, sinó que és la vida de l'Esperit Sant en la nostra ànima. Buscar dins nostre allò que obstaculitza la seva tasca pot semblar senzill, però no sempre aconseguim fer-ho, no sempre som prou valents i honestos per mirar. De vegades trobem excuses per no examinar la nostra vida. Sant Josepmaria assegurava que «l'examen de consciència diari ens donarà el propi coneixement, la veritable humilitat i, com a conseqüència, ens obtindrà del cel la perseverança»^[5]. Alhora, sant Agustí era realista i, per això, sabia que es tracta d'una tasca de tota la vida: «Mai falta res a perdonar; som homes»^[6].

«NO T'ESPANTIS, mai més, de topar dins teu amb abismes de vilesa — aconsellava sant Josepmaria—.

Clama, prega, recorre les etapes del fill pròdig. El teu Pare Déu surt a trobar-te a penes et confesses pecador, en allò que la supèrbia t'ocultava com a pecat. Comença per a tu una gran festa —la profunda alegria del penediment— i estrenes un vestit net: una caritat més fonda, més divina i més humana»^[7].

¿Quin mecanisme estrany ens impulsa a no reconèixer els nostres pecats? Potser és la por de no ser estimats, la vergonya de reconèixer-nos febles, o la frivolitat de no voler abandonar aquests refugis aparents. De qualsevol manera, Jesús ens ofereix una vegada i una altra un remei formidable: la confessió sincera dels nostres pecats davant el sacerdot, que fa present Crist. «No hi ha millor acte de penediment i de desgreuge que una bona confessió.

Allí rebem la fortalesa que necessitem per lluitar»^[8]. Jesús ens espera pacientment. Sap que enyorem la llar paterna, sap que tenim nostàlgia de la seva escalfor.

Sant Pau VI deia que «potser els moments d'una confessió sincera figuren entre els més dolços, més reconfortants i més decisius de la vida»^[9]. Per això, encomanar el nostre amor per la confessió és «el millor favor que podeu fer a un amic vostre, la millor manifestació d'afecte»^[10]. Li podem demanar a l'Esperit Sant que ens ajudi a viure-la millor per ser, així, testimonis d'aquell camí de felicitat. I a Maria, refugi dels pecadors, li podem demanar que porti aquesta alegria també als nostres amics i familiars.

[1] Sant Joan Crisòstom, Homilia 2 sobre les lloances de sant Pau.

[2] Sant Gregori el Gran, Homilia 20 sobre els Evangelis.

[3] Francesc, Homilia, 24-XII-2019.

[4] Francesc, Audiència, 13-X-2021.

[5] Sant Josepmaria, *Cartes* 2, núm. 35.

[6] Sant Agustí, Sermó 57.

[7] Sant Josepmaria, Carta 14-II-1974, núm. 7.

[8] Sant Josepmaria, *En diàleg con el Señor*, “Tiempo de reparar”, núm. 7.

[9] Sant Pau VI, Al·locució, 27-II-1975.

[10] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 1-VII-1974.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dimecres-de-la-primera-
setmana-de-quaresma/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dimecres-de-la-primera-setmana-de-quaresma/) (29/03/2026)